

mens

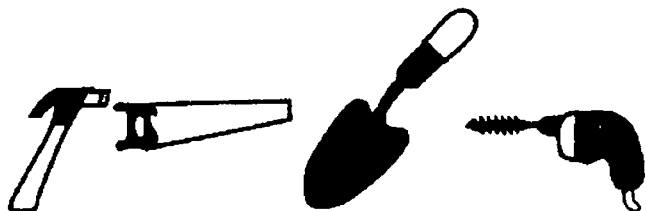

Timmer-, onderhouds- en klusbedrijf

Voor:

**DAKKAPPELLEN, SERRE'S,
DUBBEL GLAS, ZONWERING**

**GESPECIALISEERD IN
LEVEREN EN MONTEREN
VAN ALLE SOORTEN KOZIJNEN**

C.H. Mens
Nassastraat 6
2316 JD Leiden
Tel.: 071 - 522 39 02
Mobiël: 06- 51990438

16

Swaziland is een land qua oppervlakte half zo groot als Nederland en grenst aan Mozambique (105 km) en Zuid Afrika (430 km). Het is in de 18e eeuw gesticht door het Bantu volk uit Mozambique en kwam in 1903 onder Brits protectoraat met koloniale wetten. Swaziland werd onder leiding van Sobhuza II in 1968 onafhankelijk verklaard en is nu een tweeledige monarchie met een koning (de huidige koning is Mswati III) en een koningin-moeder. De officiële taal is Engels en Siswati.

Over Swaziland....

Hoe het allemaal begon met de parken in Swaziland ...

DEEL 1

Ted Reilly is in 1938 geboren in Swaziland op een familieboerderij genoemd Mlilwane. Toen Ted 18 jaar was begon hij zijn opleiding in Eën van de Natal parken in de provincie KwaZulu Natal in Zuid Afrika. Het zag eruit dat zijn loopbaan in natuurbehoud van korte duur zou zijn. Toen zijn vader overleed vertelde zijn moeder Ted dat hij naar huis moest komen om mee te helpen op de boerderij, waar zijn hulp hard nodig was. De terugreis vanuit Natal naar huis was voor Ted een 200 kilometer lange tocht dwars door Swaziland. Als 12-jarige jongen had hij deze trip ook al eens gemaakt met zijn vader. Toen zag hij, zover hij kon kijken, wilde dieren lopen. Maar toen Ted daar tien jaar later weer liep was hij stomverbaasd; het landschap was enorm veranderd en hij zag geen enkel wild dier. Dit greep hem enorm aan en vanaf dat moment wist Ted Reilly, dat zijn toekomst niet lag in het runnen van de familie-boerderij maar dat hij er voor ging vechten om de wilde dieren weer in Swaziland terug te krijgen.

Het was geen gemakkelijke opgave voor iemand zonder geld en grond om te dieren op te plaatsen. Hij besloot de boerderij van zijn ouders te gebruiken van het realiseren van zijn doel. Als eerste moest het landschap weer geschikt gemaakt worden als natuurlijke leefomgeving voor de wilde dieren. Ted begon met het terugbrengen van de oorspronkelijke beplanting en bomen in Mlilwane. Hij verzamelde daarvoor zaden en plantte deze op een stuk grond van 460 ha. groot. Hij bouwde 2 dammen in een rivier zodat er twee meren ontstonden, waar later krokodillen en nijlpaarden zouden kunnen komen en andere diersoorten

die afhankelijk waren van water. Zo werden er diverse waterplanten, reptielen en amfibieën in de meren losgelaten.

Het eerste nijlpaard kwam in 1967 uit Zuid Afrika. Ted wilde ook graag grazende dieren zoals zebra's en gnoes weer terugbrengen in Mlilwane. Hiervoor moest hij enorme stukken grond voorzien van gras. Toen het moment was aangebroken om deze dieren terug te halen vroeg hij hulp van Koning Sobhuza II. In 1945 kocht koning Sobhuza II een stuk landbouwgrond van David Forbes, één van de eerste natuurbeschermers in Swaziland. Op dit geïsoleerde grondgebied (Hlane) leefde nog een aantal wilde dieren. De wens van de koning was om op dit stukje land de dieren te beschermen tegen stropers, maar helaas lukte dit niet.

Ted nodigde de koning uit om eens een kijkje te komen nemen in Mlilwane. Wat de koning daar zag deed hem denken aan zijn jeugd. Hij zag groene grasvlaktes die omheind waren om de dieren binnen te houden en de mensen erbuiten. Doordat de koning inzag dat Ted erg serieus bezig was gaf hij hem toestemming om zebra's en gnoes in Hlane te vangen. Ted en zijn rangers gingen direct aan het werk, ze hadden de beschikking over een oude jeep die ze Jezebel noemde. Binnen enkele maanden brachten zij gnoes, zebra's, koedoes en waterbokken vanuit Hlane naar Mlilwane.

Ondanks de omheining en de rangers die in Mlilwane waren, volgden de stropers de dieren naar Mlilwane. Koning Sobhuza II besloot om hier iets aan te doen, in de hoop dat hij ze kon tegenhouden. Hij riep alle dorpschouwen bijeen. Deze dorpschoof-

17

den moesten hun dorpsgenoten informeren dat de koning had verteld dat stropen voortaan niet meer toegestaan was. De bevolking luisterde goed naar hun koning en het stropen stopte. Het stropen stopte echter alleen in Mlilwane, elders in Swaziland en ook in de konings eigen park Hlane ging het stropen door.

Hoe slecht het ervoor stond met de wilde dieren in Hlane ondervond de koning in 1967. De koning gaf een aantal koninklijke jagers toestemming te jagen in Hlane. Dit gebeurde onder een aantal voorwaarden; vooraf bepaalde kleine aantallen van bepaalde diersoorten mochten geschoten worden. De geschoten dieren zouden gebruikt worden voor een traditionele Swazi ceremonie. Echter na enkele dagen keerden de jagers terug van de jacht met als buit slechts één impala. De koning was zeer geschokt want hij wist dat het betekende dat er in Swaziland bijna geen wilde dieren meer over waren. Hij besefte dat er onmiddellijk iets gebeuren moest om de laatste dieren in Hlane te redden.

Denkend aan het succes van Mlilwane riep de koning hiervoor de hulp in van Ted Reilly. Ted kreeg de opdracht Hlane het eerste natuurreservaat in Swaziland maken. Dit werd een kostbare onderneming voor de koning. Als eerste werd de helft van Hlane

(15.000 ha) omheind en rangers werden ingezet om de stropers op te sporen en de dieren te beschermen. Na enkele maanden hard werken en voorbereidingen treffen was de tijd aangebroken om weer dieren uit te zetten in Hlane. Er waren ook dieren bij die Ted in het verleden uit Hlane gehaald had om in Mlilwane uit te zetten.

In 1975 kwam er een nieuwe uitdaging voor Ted en zijn vrouw (hij was inmiddels getrouwd) Liz. Zij wilden de laatste Nguni koeien redden die nog in Swaziland leefden. De Nguni koe is een zeer sterk koeienras en ze leefden al zo'n 1200 jaar in Swaziland. Ted en Liz kochten voor dit doel een stuk grond. Op dit grondgebied kwam een bomensoort met enorme dorren voor en ze besloten het gebied naar de boom te vernoemen; Mkhaya. Een voordeel van Mkhaya was dat het al helemaal omheind was en ook hier liet Ted rangers patrouilleren. De stropers gingen steeds minder risico nemen en zo kregen ook de kleinere diersoorten de kans om zich voort te planten. Deze dieren leefden al in Mkhaya. Maar Ted wilde hier ook grote grazers, zoals wilde neushoorns. In het verleden toen er nog volop neushoorns waren en Nguni's leefden deze diersoorten ook naast elkaar in de vrije natuur in Swaziland. Dus waarom zou dat nu weer niet kunnen?

Ted bracht neushoorns, zebra's en gnoes vanuit Hlane en Mlilwane naar Mkhaya. In de loop der jaren werd Mkhaya steeds groter en groter en werd het aangekochte land ook steeds omheind.

De rangerpatrouilles werden hiervoor ook uitgebreid. De Mkhaya Nguni Boerderij ging steeds meer op een reservaat lijken en daarom veranderde Ted in 1981 de naam in Mkhaya Game Reserve (Mkhaya wilde dieren reservaat).

Mkhaya is nu een paradijs voor witte- en zwarte neushoorns, maar dat is in het verleden ook wel anders geweest. Men denkt dat de laatste neushoorns rond 1890-1900 uit Swaziland zijn verdwenen. Een van de oorzaken hiervan is dat in 1850 de eerste Europeanen Swaziland introkken en zich daar vestigden met hun boerderij. Swaziland was in die tijd een land waar wilde dieren, dus ook neushoorns, in over-

vloed waren. Dit veranderde echter snel. De Europeanen schoten erop los. Het jagen werd gezien als sport en de neushoorns verdwenen als gauw uit het Swazische landschap.

De Europeanen zorgden in 1896 voor een nog grotere ramp; er brak veepest uit op de boerderijen. Dieren zoals impala's, roan antilopen, gnoes en hartebeesten stierven met honderden tegelijk. Doordat er steeds minder dieren voorkwamen konden de boeren, zonder in conflict te komen met de wilde dieren, hun boerderijen uitbreiden en werden er volop nieuwe boerderijen opgezet. Swaziland is deze gebeurtenissen nooit te boven gekomen. Het aantal wilde dieren is nooit meer op het oude niveau teruggekomen.

Het zou zeker 90 jaar duren voordat er weer neushoorns kwamen in Swaziland ...

